

הצב הזריז

בולגריה

פעם החליטו החיות לערוך חגיגה.
באו כולם לקרחת היער, ורק
הנמלים סירבו לבוא. אמרו "לפנינו
עבודה רבה, החורף מתקרב."
ערכו החיות מטעמים שונים, הרבה
דברי מתיקה, מאפות, כיבוד ביד
רחבה. אכלו, שמחו ואז רצו גם
לשתות. התברר ששכחו להביא
מים.
התחילו לחשוב מי ילך לבאר להביא
מים. טוב היה אילו עשה זאת הדוב.
הוא גדול, חזק, יביא הרבה מים -
יספיק לכולם.

אבל הדוב סירב. הוא כבר עייף היה
אחרי האוכל.

טוב היה גם לשלוח את הזאב -
רגליו מהירות, שיניו חדות, אף אחד
לא יפריע לו בדרך.
אבל גם הזאב סירב.
אז פנו לשועל. הוא מכיר את כל
הדרכים. יביא מים במהירות. אך
השועל לא רצה ללכת.
התווכחו החיות, התווכחו ובסוף
החליטו: שהצב יביא מים.
מה לעשות?

אין ברירה. לקח
הצב את הכד
הגדול, שם על
גבו והלך
לבאר. רץ מהר,

הצב העמיד את הכד על הארץ.
הנמלים באו לשתות. כל נמלה
שתה רק טיפה אחת. אבל הן היו
המונים-המונים. טיפה אחרי טיפה,
שתו כל המים שבכד. נאלץ הצב
לחזור ולשאוב מים שנית מהבאר.

אבל מתקדם לאט, צעד אחרי צעד.
במילה אחד - צב.
בסוף הגיע לבאר, שאב מים לכד.
העמיס את הכד על הגב ויצא בדרך
חזרה. אבל בדרך פגש את הנמלים.
הן עצרו אותו ושאלות:
"לאן אתה הולך, דוד? מה אתה
נושא בכד?"
"אוי, קטנות" ענה הצב "חגיגה
גדולה אצלנו היום. והנה שלחו אותי
לבאר, להביא מים קרירים.
עמדו כל הנמלים סביבו וביקשו:
"תעשה לנו טובה, דוד! תן לנו
טיפה! עבדנו קשה היום. התעייפנו
ומעייפות נעשינו צמאות. קשה לנו
להגיע לבאר, קה לנו לשאוב שם
מים!"

ושואלים:

"ואיפה הכד?,]"

ובתשובה הצב רק נאנח קשה.
"כאאך!" חשבו החיות "לא סתם
אומרים 'זריז כמו צב'. היה צריך
לשלוח מישהו אחר כד להביא מים."
אבל מי מחפש עצות טובות אחרי
המעשה?. וכך הסתיימה החגיגה.

רק מילה את הכד וממקום כלשהו
בא חמור בריצה. רץ - ממהר. ואת
הכד העמיד הצב ממש באמצע
הדרך. ובלי לשים לב החמור דחף
את הכד. הכד נפל, הידית נשברה,
כל המים נשפכו רעשב.
הצב נאלץ שוב למלא את הכד.
שאב מים, איכשהו העלה את הכד
על הגב והתחיל ללכת. הצטער -
חבל שהידית נשברה. ולא מסתכל
על הדרך לפניו. ואז מעד על אבן!
הכד נפל מהגב ואין יותר כד! רק
שברים נשארו על השביל.
הצב התרגז, ומרוב מצב רוח רע
בקושי זז קדימה. השמש כבר
שקעה כשהגיע לקרחת היער,
לחגיגה. החיות ראו את הצב